

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Spes & Fiducia, Cuius Iudicisqve Dei, Erga Homines In Hac
Vita Existentes, Firmata**

Stengel, Georg

[S.l.], 1645

§. 5. Inaudita leonum, ac luporum obedientia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49823](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49823)

§. V.

Inaudita leonum ac luporum obedientia.

De dracone victo & contemptim interfecto, historia Danielis Prophetæ loquitur. Et de serpentibus, paulo supra docui. Idem etiam Daniel, inter famelicorum leonum rictus, in lacu, illæsus mansit. Abbas Sergius leoni, in via jacenti, panem porrexit, & recedere, iussit, ut iumenta salva transire possent. Accepit leo panem & mandatum. Simonidem quoque Monachum, scribit Theodoretus, viatoribus in viam reducendis duos leones, è nemore aduolantes attribuisse, qui eos non deseruerunt, donec rectum denuò iter tenerent. Narrat Hugo Præmonstratensis Abbas, Norbertum Archiepiscopum Magdeburgensem, cuidam puero ouium pastori petenti, in gregis custodiam, sibi canem dari, respondisse: *Cum lupus aduenerit, rapueritque, ex grege aliquid, iubeto ei, nostro nomine, ne quid attingat.* Felix simplicitas pueri fuit. Paruit Nortberto; ob quod, etiam lupus paruit puero. Iam lupus in gregem irruptionem fecerat, iam ouem ore arreptam, asportauerat, cū puer præcepti memor cursu prædonem persequi & clamare imperiosissimè cœpit, ut domini ouem dimitteret,

Supra n.º
2. & 3.
Dan. 14.
Io. Eui-
rat. in
prat. Spir.
cap. 125.

Theodo-
ret. in
hist. Re-
lig. cap. 6.
Hugo
Præmon-
str. in vita
Norberti
cap. 73.

Chron.
Minor.
lib. 10.
cap. 29.

fic dominum mandare. Audita hac voce, lupus ouem illæfam reddidit. Est scilicet ita, qui Deo obedit, etiam creaturas facit sibi obsequentes. In statu iustitiæ originalis, omnia animantia, quantumuis fera, hominis imperio erant subiecta. Quod idem obtinere multi viri sanctitate præditi, quibus bestia ad nutum paruerunt. Admirandum est, quod, in Chronico Minorum legitur, de S. Francisco. Lupus quidam fame rabidus ciuitatem Eugubinam velut obsederat; ut nemo vel ingredi, vel egredi, ac ne comitatus quidem, posset. Superuenit D. Franciscus. Audita feræ immanitate, statuit urbem liberare. Eo ad bestiam in campum prodeunte, vndique ciues è turribus atque fenestris, tanquam ad funestum prælium, prospexere. Vix in conspectum belluæ venit, cū illa truculentè in eum irruit. Expalluerunt, qui spectauerant. At Franciscus venientem hostem vltro, & nominatim vocauit, ferocientemque signo crucis compescuit. Vidisses miram illico metamorphosin. Nam lupus extemplo caput dimittens, neque aliter ac si in agnum esset mutatus, ad S. Viri pedes sese prostravit. Ita supplicem, de illata vastitate, verbis acribus castigauit, exposi-
tis ci-

tis ciuium querelis. Postea indicauit ei, venisse se, vt pacem inter ciues & ipsum componeret. Pacis conditiones erant, vt lupo posthac nulli damnum inferret, ciues ei non nocerent, sed injuriarum obliuiscerentur. Addidit, fore, vt alimenta nunquam deessent. Post hæc audita, & velut intellecta, lupo capitis inclinatione, aurium, caudæ, & totius corporis gesticulationibus annuebat, vt signis eiusmodi omnia approbare videretur. Quin & petenti dexteram in signum fœderis, sancto viro dextrum pedem porrexit; inuitantemque, in oppidum, vt coram pactas conditiones firmaret, velut agriculus, secutus est. Fit concursus totius ciuitatis. *Ibi D. Franciscus grauiter denunciavit populo, huiusmodi plagas à Deo immitti puniendis mortalium criminibus; alios esse in inferno lupos; rabiem inferni barathri ardentisq; fornacis voraciorem rictu infausto huius belluæ, quæ præter vitam mortalem, auferre nihil posset. Tunc exposuit, quas cum lupo extra portas iniisset conditiones utrimq; pactas. Easdem probarunt ciues. Isdem quoque indicijs, quæ ediderat, assensus est lupo, pedemque rursus poscenti B. Francisco eleuauit, & in eius manu reposuit. Omnes læticia exilientes benedixerunt Dominum.*

Neque hactenus tantum pertinuit cicuratio. Siquidem, ab eo die, lupus quotidie, canis blandidissimi instar, urbem obiit, atque ad singulorum fores subsistens, alimenti sui portionem ostiatim emendicauit. Quocumque ibi, gratissimus adueniebat, & cum applausu, in omnium ædibus, excipiebatur. Quodque mireris magis; nullus unquam cum canis allatrauit, nulli & ipse unquam ferox visus est. Duos annos id miraculum, tenuit; postea lupus desijt viuere. cum magno populi luctu; nam in eius innocentia plebs D. Francisci intuebatur sanctitatem.

§. VI.

Insignis aquila & lupi gratitudo.

Quid autem dubitemus de eiusmodi facto, cum non sit impossibile, apud Deum, omne verbum? Possunt homines dicere: *Reddam ego te, ex fera, fame mansuetem; & Heliogabalus, teste Lampridio, habuit leones & leopardos, quos edoctos, per mansuetarios, subito ad secundam mensam iubeat accumbere; cur id Deus non posset? cuius clara est promissio: signa autem eos, qui crediderint, hac sequentur, &c. serpentes tollent, & si mortiferam quid biberint, non eis nocebit.*

Ser.

Plaut. A-
finar. Lā-
prid. in
Helioga-
balo.

Marc. 16.
17.